
Verjaardagen in ons Koninklijk Huis

door A. L. GERRITSEN.

April is de maand, waarin Prins Hendrik en zijn dochtertje, onze Prinses Juliana, verjaren.

Het is wel eens aardig te hooren, wat eens op een Aprilmorgen — den 19^{den} — in de Heulstraat te 's-Gravenhage, dicht bij het koninklijke paleis dus, gebeurde.

In Den Haag is het, meer nog dan in andere plaatsen en streken van ons land, gewoonte op de verjaardagen der leden van ons Vorstenhuis zich te sieren met een Oranje-strikje. Een gewoonte die we niet genoeg kunnen aanprijzen. Nu er zoo langzamerhand velen komen, die aan God nòch Zijn gebod zich storen en niet willen weten van wat de Schrift zegt: Vreest God, eert den Koning, is het van belang dat velen die zich daaraan wel willen houden, dat ook openlijk laten blijken. Het dragen van Oranje-strikjes, telkens als de gelegenheid zich voordoet, is een uitstekend middel om getuigenis te geven van onze liefde voor het Vorstenhuis, waardoor het God belieft ons te regeeren en waaraan ons volk zoo heel veel heeft te danken. In andere groote steden en ook in Den Haag, kan ieder die een Oranje-strikje wil dragen, zich heel gemakkelijk daarvan voorzien. De strikjes worden, op fluweelen kussens gestoken, op straten en pleinen ten verkoop aangeboden.

Eens in den morgen van 19 April dan, zag een verkoopster van Oranje-strikjes een deftig heer aankomen, die niet voorzien was van een voor dien dag passende versiering. Vrijmoedig spreekt ze hem aan en ze behoeft niet lang te pleiten. Dadelijk wordt een strikje gekocht en door de verkoopster in het knoopsgat van den wandelaar bevestigd. De royale betaling was oorzaak dat ze den koper niet dadelijk uit het oog verloor en nadat deze zijn weg van het paleis naar het gebouw van het Nederlandsche Roode Kruis had vervolgd, vernam ze tot haar verbazing dat ze den jarigen Prins

in hoogst-eigen persoon een strikje had verkocht en op de jas gespeld.

Prinses Juliana heeft nu de eerste kinderjaren achter zich. Op haar leeftijd verlaten de meeste kinderen de Lagere School en gaan òf een handwerk leeren òf op een H.B.S., een Handelsschool, òf een Gymnasium òf een Kweekschool hun studie voortzetten. Ook onze Prinses heeft nog veel te leeren. Toen de Heiland op 12-jarigen leeftijd zijn eerste reis naar Jeruzalem maakte, sprak Hij het uit in den tempel, dat Hij moest zijn in de dingen Zijns Vaders. Dat is voor alle kinderen, die het grootste deel van hun kinderleeftijd reeds achter zich hebben, een geschiedenis om over te denken en er zich aan te spiegelen. Misschien denkt ook Prinses Juliana daar wel aan en stellig heeft ze die geschiedenis al eens gelezen in het prachtige Kerkboek dat haar, toen ze gedoopt werd, door den Kerkeraad der Hervormde Gemeente in Den Haag werd ten geschenke gegeven. Zou de Juliana-boom in den tuin van het Koninklijk Paleis, die daar, toen ze pas een week oud was, door Prins Hendrik eigenhandig werd geplant, reeds zoo groot zijn, dat de Prinses in de schaduw er van kan zitten lezen?

Toen de Prinses op een keer haar jaardag vierde, kwamen op een onzer dorpen, als ik het wel heb te Aalsmeer, de leerlingen der Chr. School op de gedachte gezamenlijk een gelukwensch te schrijven voor de jarige prinses.

Die brief zal wel geschreven zijn door den jongen (misschien was 't wel het meisje) die het best met de pen overweg kon. En de gelukwensch viel bij Prinses Juliana wat in den smaak. Als bewijs daarvan zond H.M. de Koningin kort daarna aan de jongens en meisjes dier School een groot portret van de Prinses. Dat deze opgetogen waren over dat cadeau en het een eereplaats gaven in de hoogste klasse, spreekt van zelf.

De Prinses heeft al eens iets gedaan, waarbij ze in het openbaar is opgetreden. Ze heeft n.l. den eersten steen gelegd van het kolossale gebouw, dat in Utrecht verrijst voor de jaarbeurs. Als in latere jaren dat gebouw mocht gesloopt

worden, dan komt daar een en ander te voorschijn, dat de Prinses daar in den muur heeft gemetseld. Allereerst een looden bus met een oorkonde, dat is een papier waarop vermeld staat, wanneer, door wie en onder welke omstandigheden de eerste steen van het Jaarbeursgebouw werd gelegd, wie daarbij tegenwoordig waren, enz. enz. En dan een bus met een aantal munten.

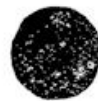
Over de gewoonte om bij het bouwen van een huis een aantal munten in den muur te metselen en andere dergelijke gebruiken, vertellen we misschien later wel eens iets. In een stukje over de beide verjaardagen in de koninklijke familie zou dat niet op z'n plaats zijn.

We eindigen nu met de bede, die wel de bede van ons allen is: God zegene den Prins en Prinses Juliana. Hij stelle hen tot een zegen voor velen en spare hen nog lange lange jaren.

VREEMD EN TOCH WAAR.

Teeken op een stuk papier een zwart kruis, een groote zwarte stip en een driehoek met vrij dikke lijnen; precies

zooals hierboven is aangegeven. Sluit men nu het linkeroog en kijkt men met het rechter strak naar het zwarte kruis, dan wordt de groote zwarte stip onzichtbaar, terwijl men den driehoek blijft zien, als men n.l. het papier op een afstand van 20 tot 22 c.M. van het oog verwijderd houdt.

De verjaardagen in ons Koninklijk Huis

door A. L. GERRITSEN.

We hebben zoo heel veel reden dankbaar te zijn, dat God de Heer onzen Koninginnen tot nu toe het leven heeft gespaard. Ook de Koningin-Moeder, die zoo meeleeft met ons volk en overal waar ze komt belangstelling toont in hetgeen gedaan wordt door menschen, die er vreugde in vinden iets voor anderen te doen, hun tijd, hun geld, hun krachten niet alleen voor zich zelf houden maar ook ten dienste van anderen besteden. Hare Majesteit weet wel hoezeer ze, door kennis te nemen van den arbeid in ziekenhuizen en dergelijke stichtingen, de menschen aanmoedigt. Dat is, in zeker opzicht, iets dat eenigszins gelijkt op de aansporing die we verkrijgen door de overweging, dat God op al onze gangen let en een welbehagen heeft in menschen, die naar Zijn wil vragen en pogen dien te volbrengen, al is het dan in zwakheid.

Dat dit werkelijk zoo is, weet ik bij ondervinding. Ik had eens het voorrecht, bij een bezoek dat Koningin Emma ergens bracht aan Haar te worden voorgesteld; d. w. z. terwijl ik voor Haar stond, vertelde de begeleider van H. M. wie ik was en wat ik deed en kreeg ik met een vriendelijk knikje een hand. Misschien komen jullie als je grooter bent geworden ook wel eens in een dergelijke omstandigheid. Elk jaar weer zijn het er honderden, die zoo met haar kennis maken en haar minzaamheid van nabij kunnen opmerken. En is dat niet het geval, aan den Koning der Koningen behoeft niemand iets van ons te vertellen. Hij weet alles, en dat is van oneindig meer beteekenis.

Van hoeveel invloed het is, dat zoovelen onder ons volk niet alleen de Koningin-Moeder maar ook Koningin Wilhelmina van nabij hebben leeren kennen en hoe lang dat wordt onthouden kan blijken uit een aardige ontmoeting, die iemand eens had in Zuid-Limburg.

Misschien hebben jullie wel gehoord dat nog niet zoo heel lang geleden de Belgen meenden, dat Zuid-Limburg eigenlijk niet bij ons land behoorde, maar bij het hunne moest worden gevoegd. Toen deden ze moeite om de Zuid-Limburgers duidelijk te maken, dat ze daar voordeel van zouden hebben en poogden ze hen van „Holland” te vervreemden. In dien tijd maakte iemand een tochtje langs de Maas ten Noorden van Maastricht en kwam in een dorp, waar in een herberg wat gerust werd. En hoor nu eens wat hij daarvan vertelde:

De eenige gelegenheid tot buiten zitten was een bank voor het huis. Een plaats, waar toeristen afstappen, was het zeker niet. Maar een kopje koffie en het voedzame eigengebakken brood zouden ons krachten geven voor den verderen tocht. Een gulle, vriendelijke waardin zou wel voor ons zorgen.

Doch de waardin was niet gul, integendeel norsch en kortaf. We kregen ons „Boterhamke” en een grooten koffiepote en zij bleef er bij en nam ons een soort verhoor af: waar wij vandaan kwamen — uit Gulpen. Maar daar woonden wij toch zeker niet?

Mijn reisgenootte vertelde uit Den Haag te komen.

Uit den Haag, — zei ze — daar waren ze uit Limburg ook veel geweest den laatsten tijd.

Ze veranderde nu geheel van toon, en als verontschuldiging kwam er uit: „Ja, kort geleden waren ook twee heeren komen fietsen. Dat waren Belgen geweest en die hadden gevraagd of ze niet liever bij België wilde, maar „we wullen niet van het Keuneginneke af.”

Ze had ons voor Belgen aangezien; vandaar de onvriendelijkheid. En nu een lang verhaal, dat ik helaas niet in het Limburgsch kan weergeven en soms maar half verstond, maar waarvan ik toch nog iets wil mededeelen.

Toen het „Keuneginneke” vijftien jaar was, was ze in Maastricht geweest; een harddraverij had plaats en de Belgen zouden gewonnen hebben. Maar een paard van het Keuneginneke was hun de baas en toen was zij zelf naar beneden gekomen om haar paardje op den nek te kloppen. Ja, zei ze, „haar dochterke” is nu ook bijna 15 jaar; dan zal ze

ook wel naar Maastricht komen. Wij rekenden haar voor, dat het „dochterke” pas 12 jaar was.

De Limburgers, zei ze, zouden nog gaarne naar Den Haag komen met Koningin's verjaardag, maar het was zulk droog weer geweest en nu was het zoo laat met den oogst geworden en had men het zoo druk op het land. De waardin was nu een en al vriendelijkheid en spraakzaamheid. „Ge drinkt niet, ge moet wat meer van de koffie drinken”.

Tot zoover het verhaal.

Alle lezers van „Vrij en Blij” stemmen ongetwijfeld in met de bede, dat Koningin Emma nog vele jaren onder ons volk moge verkeeren, ons een voorbeeld gevende van liefde tot alle lijdenden en hulpbehoevenden. En dat God Koningin Wilhelmina kracht en wijsheid geve om in den moeilijken tijd dien we beleven, ons land te besturen en over ons volk te regeeren op de wijze zooals dat Hem behaagt.

